

บทคัดย่อ

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับบทเพลงที่ใช้แสดงไวโอลินประกอบด้วยการศึกษาเกี่ยวกับผู้ประพันธ์เพลงในด้านชีวประวัติ ด้านการประพันธ์เพลงและแรงบันดาลใจในการประพันธ์เพลงของผู้ประพันธ์ การตีความบทเพลง เปรียบเทียบการตีความในบทเพลงของนักแสดงไวโอลินต่างๆ ศึกษาแนวความคิดและเทคนิคการบรรเลง และวิเคราะห์ในบทเพลงเพื่อให้เป็นประโยชน์ในการฝึกซ้อม การเตรียมตัวสำหรับการแสดงและรวมถึงการจัดการแสดง

การแสดงได้คัดเลือกบทเพลงบรรเลง 4 บทเพลง จากผลงานของนักประพันธ์เพลงที่มีชื่อเสียงและได้ประพันธ์ผลงานอันทรงคุณค่าไว้รวมทั้งหมด 3 ยุค ได้แก่ (1) Violin sonata no.1 in A minor, Op.105 ประพันธ์โดย Robert Schumann (2) Sonatas for solo Violin no.3 in D minor, Op.27 (Ballade) ประพันธ์โดย Eugene Ysaye (3) Violin Concerto in D major, Op.61 ประพันธ์โดย Ludwig Van Beethoven (4) Cantabile for Violin and Piano in D major, Op.17 ประพันธ์โดย Niccolò Paganini

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้กำหนดจัดการแสดงในวันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2561 เริ่มการแสดงเวลา 14.00 น. ณ ห้อง Recital hall ชั้น 3 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมเวลาที่ใช้ในการแสดง 1 ชั่วโมง 40 นาที

คำสำคัญ: ไวโอลินคลาสสิก/ การแสดงเดี่ยวไวโอลิน/ อธิปไตย พรหมสุรินทร์

Abstract

The purpose of this Violin Recital was to study and research information on repertoire for violin performance. The study included composer's biography, composition, and composer's inspiration; interpretation, a comparative study on different performance interpretation, thought processes, and performing technique; music analyses to aid the practice and preparation of the recital; and the presentation of the recital.

For the performance, four pieces by famous composers from three periods were selected: (1) Violin sonata no.1 in A minor, Op.105 by Robert Schumann (2) Sonatas for solo Violin no.3 in D minor, Op.27 (Ballade) by Eugene Ysaye (3) Violin Concerto in D major, Op.61 by Ludwig Van Beethoven (4) Cantabile for Violin and Piano in D major, Op.17 by Niccolò Paganini.

The Violin Recital took place on April 4, 2018 at 2:00 p.m. at Recital Hall, Third Floor, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University. The total duration of the performance is 1 hour 40 minutes.

Keywords: Classical Violin/ Violin Recital/ Atippatai Promsurin

* นิสิตระดับมหาบัณฑิต หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, jabby.atpt@gmail.com

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, Noraath@gmail.com

บทนำ

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้ ผู้แสดงคัดเลือกบทเพลงจากยุคสมัยที่แตกต่างกัน โดยแต่ละบทเพลงนั้นต้องใช้เทคนิคและการแสดงออกทางอารมณ์ที่มีระดับความยากเหมาะสมกับการแสดงเดี่ยวไวโอลินในระดับบัณฑิตศึกษา โดยบทเพลงที่ผู้แสดงได้คัดเลือกมีลักษณะแตกต่างกันทั้งในด้านรูปแบบการประพันธ์และเทคนิคในการแสดงเดี่ยวไวโอลิน ส่งผลให้ผู้แสดงได้พัฒนาความสามารถในด้านต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่

วัตถุประสงค์ของการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

ผู้แสดงมีวัตถุประสงค์ในการแสดงดังนี้

1. เพื่อศึกษาบทเพลงสำหรับการแสดงเดี่ยวไวโอลิน
2. เพื่อฝึกทักษะและพัฒนาเทคนิคการบรรเลงไวโอลินของผู้แสดง
3. เพื่อฝึกฝนทักษะในด้านการแสดงต่อหน้าสาธารณชน
4. เพื่อสืบสานบทเพลงสำหรับไวโอลินอันทรงคุณค่าให้คงอยู่ต่อไป
5. เพื่อเผยแพร่ผลงานการแสดงเดี่ยวไวโอลินให้นักเรียน นิสิต นักศึกษาและบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจทางด้านดนตรี
6. เพื่อรวบรวมข้อมูลบทเพลงที่ใช้การแสดงในด้านประวัติของบทเพลง ด้านประวัติของผู้ประพันธ์ เทคนิคการบรรเลง วิธีการฝึกซ้อม และการตีความบทเพลง นำมาจัดทำเป็นวิทยานิพนธ์

ขอบเขตของการแสดง

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้ ผู้แสดงได้คัดเลือกบทเพลงโดยพิจารณาจากคุณค่าของบทเพลง ความไพเราะ ความเหมาะสมทางด้านเทคนิค การแสดงออกทางด้านอารมณ์ และความเหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการแสดง การแสดงในครั้งนี้ผู้แสดงได้แบ่งการแสดงออกเป็น 2 ช่วง ช่วงละประมาณ 40 นาที และเวลาพักครึ่งการแสดง 15 นาที รวมเวลาการแสดงทั้งหมดใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง 40 นาที โดยแสดงบทเพลงตามลำดับที่ได้กำหนดไว้ในสูจิบัตร

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้กำหนดจัดการแสดงในวันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2561 เริ่มการแสดงเวลา 14.00 น. ณ ห้อง Recital hall ชั้น 3 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. คัดเลือกบทเพลงที่จะใช้ในการแสดงและปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา
2. ศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับประวัติและวิเคราะห์บทเพลงที่จะแสดง
3. เรียนบทเพลงที่จะแสดงกับผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นรอรธ จันทร์กล้า
4. แบ่งเวลาในการฝึกซ้อมบทเพลงให้เหมาะสม
5. เตรียมความพร้อมทางด้านสมรรถภาพร่างกายเพื่อแสดงเดี่ยวไวโอลิน
6. กำหนดวัน เวลาและสถานที่ในการแสดง
7. จัดทำสูจิบัตรสำหรับการแสดง
8. จัดเตรียมการบันทึกภาพและเสียง
9. ฝึกซ้อมกับสถานที่จริงกับนักเปียโนที่จะใช้ในการแสดงจริง
10. ฝึกซ้อมการแสดงเสมือนจริงพร้อมทั้งแต่งกายด้วยชุดแสดงจริง
11. วิเคราะห์ผลการวิจัยและสรุปผลจัดทำเป็นรูปเล่ม

รายการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้ได้กำหนดให้ผู้แสดงบรรเลงบทเพลง 4 บทเพลง จากผลงานของนักประพันธ์เพลงที่มีชื่อเสียงและได้ประพันธ์เพลงหรือผลงานอันทรงคุณค่าไว้รวมทั้งหมด 3 ยุค โดยเรียงลำดับการแสดงดังต่อไปนี้

1. Violin sonata no.1 in A minor, Op.105 ประพันธ์โดย Robert Schumann เป็นบทประพันธ์ในยุคโรแมนติก มีทั้งหมด 3 ท่อน ใช้เวลาแสดงประมาณ 15 นาที ตามลำดับดังนี้

- Mit leidenschaftlichem Ausdruck
- Allegretto
- Lebhaft

2. Sonatas for solo Violin no.3 in D minor, Op.27 (Ballade) ประพันธ์โดย Eugene Ysaye เป็นบทประพันธ์ในยุคศตวรรษที่ยี่สิบ ใช้เวลาแสดงประมาณ 8 นาที

3. Violin Concerto in D major, Op.61 ประพันธ์โดย Ludwig Van Beethoven เป็นบทประพันธ์ในยุคคลาสสิก ใช้เวลาแสดงประมาณ 40 นาที ตามลำดับดังนี้

- Allegro ma non troppo
- Larghetto
- Rondo Allegro

4. Cantabile for Violin and Piano in D major, Op.17 ประพันธ์โดย Niccolò Paganini เป็นบทเพลงในยุคโรแมนติก ใช้เวลาแสดงประมาณ 5 นาที

ผลการวิจัย

การแสดงเดี่ยวไวโอลินครั้งนี้มีรายการแสดงทั้งหมด 6 บทเพลง ผู้แสดงได้เลือก 1 บทเพลงจากวิทยานิพนธ์เพื่อนำมาอธิบายอย่างละเอียดดังต่อไปนี้

บทเพลง Violin Sonata No.3 in D minor, Op.27 (Ballade) ประพันธ์โดย Eugene Ysaye

ประวัติของผู้ประพันธ์

Eugene Ysaye เกิดในปี ค.ศ. 1858 ที่เมือง Liege ประเทศเบลเยียม บิดาเป็นนักไวโอลินและได้สอนให้เขาเล่นไวโอลินตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อเขาอายุได้ 7 ขวบเขาสามารถนั่งเล่นอยู่ในวงออร์เคสตราได้ ในปีเดียวกันเขาได้เข้าโรงเรียนดนตรีในเมือง Liege เมื่อเขาอายุได้ 13 ปี Ysaye สามารถเล่นเพลงไวโอลินที่มีเทคนิคขั้นสูงทั้งหมดของ Paganini, Bach, Beethoven, Wieniawsky ในปี ค.ศ.1873 เขาได้รับรางวัล “Premier Prix” ที่เมือง Liege ต่อมาในปี ค.ศ. 1876 Ysaye ได้ย้ายไปที่เมือง Paris ประเทศฝรั่งเศส เขาได้พบกับ Vieuxtemps, Franz Liszt, Anton Rubenstein, Cesar Franck and Camille Saint-Saens ในเวลานี้ทำให้เขาเริ่มหันมาประพันธ์เพลง และในปี ค.ศ. 1879 เขาได้รับตำแหน่งให้เป็นหัวหน้าวงออร์เคสตราในกรุง Berlin หลังจากนั้นเขาได้ออกแสดงคอนเสิร์ตทั่วยุโรป ทำให้ Ysaye เริ่มมีชื่อเสียงเป็นอย่างมาก ในปี ค.ศ. 1894 เขาเริ่มมีอาการบาดเจ็บที่แขนซ้ายของเขาเนื่องจากการซ้อม เป็นสาเหตุทำให้เขาหยุดเล่นไวโอลินไปหลายปี Ysaye จึงหันไปเป็นผู้ควบคุมวง เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1914 Ysaye ได้ย้ายไปที่ประเทศอังกฤษจากนั้นได้รับตำแหน่งเป็นผู้ควบคุมวงในประเทศสหรัฐอเมริกาถึง 4 ปี และในปี 1918 Ysaye ได้ย้ายกลับไปที่ประเทศเบลเยียมได้แสดงคอนเสิร์ตและเป็นครูสอนไวโอลิน Ysaye ได้แต่งโอเปร่าที่มีชื่อว่า Pierre li houyeu เสร็จสมบูรณ์ จากนั้นไม่นานผลงานของเขาได้รับการเปิดตัวในโรงละครเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนที่เขาจะเสียชีวิตลงในปี ค.ศ. 1931 Ysaye เป็นนักประพันธ์เพลงที่อยู่ในช่วงรอยต่อระหว่างศตวรรษที่ 19 และ 20 มีบทบาทในเรื่องของเทคนิคของไวโอลินที่สำคัญท่านหนึ่ง ผลงานที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือ Six sonatas for solo violin op.27, The unaccompanied sonata for cello op.28

ประวัติของบทเพลง Violin Sonata No.3 in D minor, Op.27 (Ballade)

Ysaye ประพันธ์ผลงานบทนี้ขึ้นในปี ค.ศ. 1923 โดยได้รับแรงบันดาลใจในการประพันธ์เพลงจาก Joseph Szigeti ที่แสดงคอนเสิร์ตของ Johann Sebastian Bach, Violin Sonata no.1 in G minor Bwv 1001 ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ Ysaye ได้ประพันธ์เพลงชุดนี้ขึ้นจำนวน 6 บท หนึ่งในผลงานที่สำคัญและมีชื่อเสียงมากในจำนวน 6 บทคือ Violin Sonata no.3 in D minor, Op 27 Unaccompanied หมายถึงเป็นบทประพันธ์เพลงเดี่ยวไวโอลินโดยไม่มีเครื่องบรรเลงประกอบ Ysaye เขียนผลงานประเภท Violin Sonatas ไว้ทั้งหมดจำนวน 6 บท ประพันธ์

ขึ้นเพื่อให้ นักไวโอลินที่มีความสามารถและเทคนิคขั้นสูงในยุคสมัยนั้นตามลักษณะการเล่นและอุปนิสัยของแต่ละคนที่แตกต่างกัน ประกอบไปด้วย Violin Sonata no.1, Op 27 in G minor (Joseph Szigeti), Violin Sonata no.2, Op 27 in A minor (Jacques Thibaud), Violin Sonata no.3, Op 27 in D minor (Georges Enescu), Violin Sonata no.4, Op 27 in E minor (Fritz Kreisler), Violin Sonata no.5, Op 27 in G major (Mathieu Crickboom), Violin Sonata no.6 Op.27 in E major (Manuel Quiroga) ซึ่งเป็นบทประพันธ์ที่เป็นเพลงเดี่ยวไวโอลินที่ไม่มีเครื่องบรรเลงประกอบทั้งสิ้น

Ysaye ประพันธ์บทเพลงนี้โดยมีลักษณะที่โดดเด่นในความเป็นดนตรีของต้นศตวรรษที่ 20 คือผู้ประพันธ์มีการใช้เทคนิคในการประพันธ์หลายอย่าง เช่น Whole Tone Scale, Dissonances, Quarter Tone นอกจากนั้น Ysaye ได้คิดค้นและพัฒนาเทคนิคการเล่นไวโอลินที่มีส่วนสำคัญในยุคศตวรรษที่ 20 ในเรื่องของการใช้คันชักและเทคนิคของมือซ้ายของไวโอลินได้อย่างเชี่ยวชาญ

Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 (Ballade) เป็นเพลงที่มีทำนองร่วมสมัยหรือมีแนวทำนองและเสียงประสานในแบบคริสต์ศตวรรษที่ 20 แบบแผนต่างๆที่เป็นมาตรฐานในการประพันธ์เพลงในยุคศตวรรษที่ 20 ได้มีการผ่อนผันคลายลง เหลือแต่โครงสร้างที่เป็นหลักอยู่ในแบบหลวมๆ ซึ่งผู้ประพันธ์เริ่มที่จะแสวงหาความมีอิสระในการแต่งเพลงมากยิ่งขึ้น แต่ในความเป็นอิสระนั้นยังคงมีกรอบของแบบแผนอยู่บ้าง บทเพลงนี้มีลักษณะของบทเพลงที่คล้ายกับ Partitas for Violin No.2 in D minor, BWV 1004 ในทำนองของชาโคน (Chaconne) ของ Johann Sebastian Bach มากเพียงมีข้อแตกต่างกันอยู่บ้างคือ ผู้ประพันธ์มีการพัฒนาแนวทำนอง การใช้เสียงประสาน และเทคนิคการเล่นไวโอลินต่างๆ ที่ถูกพัฒนาหลายร้อยปีให้เข้ากับยุคสมัยศตวรรษที่ 20 หรือจะเรียกบทเพลงแบบนี้ว่าการนำเอาแนวความคิดและเทคนิคการประพันธ์เพลงในยุคบาโรกมาพัฒนาในยุคศตวรรษที่ 20 ที่เรียกว่า นีโอบาโรก (Neo-Baroque) บทเพลงนี้มีการผสมผสานกันระหว่างยุคบาโรก ยุคโรแมนติกและยุคศตวรรษที่ 20 เข้าด้วยกันอย่างลงตัว

บทวิเคราะห์เพลง Violin Sonata No.3 in D minor, Op.27 (Ballade)

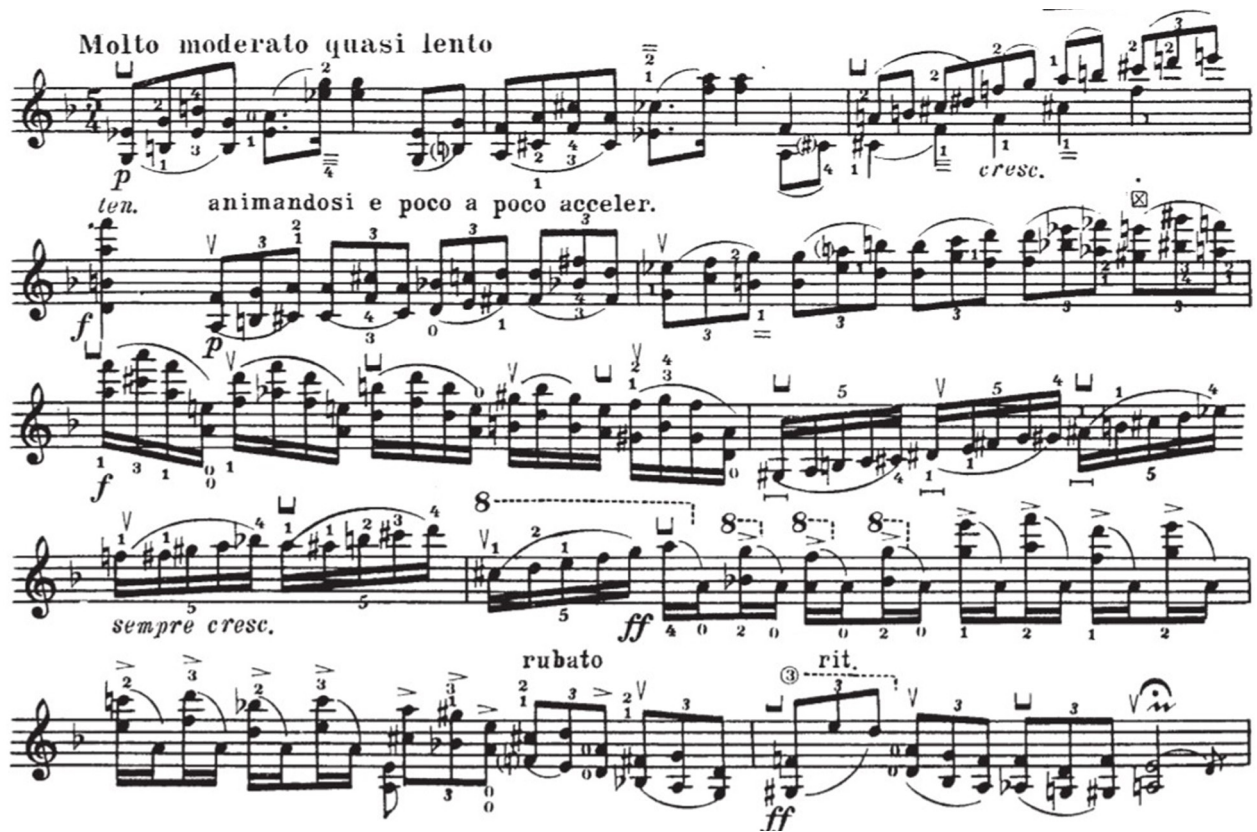
บทเพลงนี้เป็นบทประพันธ์สำหรับเดี่ยวไวโอลินโดยไม่มีเครื่องดนตรีบรรเลงประกอบ ที่มีแค่ 1 ท่อน ประกอบไปด้วย 2 ส่วนคือ ส่วนที่มีลักษณะอัตราจังหวะ 4/4 มีทำนองที่ช้า (Ballade) มีลีลาที่เหมือนกับ Recitativo แบบขับร้องแบบเจรจาทิ้งเครื่องที่พูด และส่วนที่มีลักษณะอัตราจังหวะ 3/8 (Allegro) มีลีลาจังหวะที่เร็ว ทั้งสองส่วนนี้อยู่ในเพลงเดียวกัน คำว่า Ballade (บัลลาด) คือบทเพลงเรื่องราว รากศัพท์มาจากภาษาละตินคำว่า Ballare แปลว่าเต้นรำ หมายถึงบทเพลงประเภทหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในยุโรปเริ่มตั้งแต่สมัยยุคกลางบทเพลงประเภทนี้มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการเล่าเรื่องราว ไวโอลินโซนาตาบทนี้อยู่ในบันไดเสียง D ไมเนอร์ทั้งบทเพลงซึ่งไม่มีการย้ายบันไดเสียงแต่อย่างใด มีเนื้อดนตรี (Texture) แบบโพลิโฟนี (Polyphony) เป็นการใช้ทำนองหลายแนวเพื่อประสานทำนองหลักอีกทีหนึ่งและมีรูปแบบเป็นสังคีตลักษณะทำนองหลักและการแปร (Theme and variation) หมายถึงแบบแผนการประพันธ์เพลงที่ประกอบไปด้วยการซ้ำของเนื้อหาดนตรีที่ยังคงยึดองค์ประกอบหลักทางดนตรีที่สำคัญไว้ ขณะที่รายละเอียดอาจถูกแปรออกไปต่างจากเดิมด้วยวิธีการต่าง ๆ ของผู้ประพันธ์ ในบทเพลงนี้ใช้สังคีตลักษณะทำนองและการแปรแบบต่อเนื่อง (Continuous Variation) ลักษณะสังคีตลักษณะประเภทนี้ทำให้งานเพลงมีความต่อเนื่องสานต่อเป็นเนื้อเดียวกันตั้งแต่ต้นจนจบ

ภาพประกอบที่ 1 Eugene Ysaye : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 1

เริ่มต้นบทเพลงผู้ประพันธ์ต้องการที่จะเกริ่นนำก่อนจะนำเสนอทำนองหลัก (Theme) โดยการใช้เทคนิคการประพันธ์ของการร้องแบบ กึ่งร้องกึ่งพูด (Recitativo) เปรียบกับการร้องในอุปรากรช่วงที่นักร้องเปล่งเสียงขึ้นลง ที่มีระดับเสียงไม่ชัดเจน เริ่มต้นบทเพลงมีความเข้มของเสียง (Dynamic) ที่เริ่มจากความเบาไปหาดัง ผู้ประพันธ์ได้ใช้เทคนิคการเล่นโน้ตที่มีลักษณะเป็นการสืกเสียงของไวโอลิน (Double Stop) ที่มีทิศทาง การเคลื่อนแนวทำนองสองแนวแบบขนาน (Parallel Motion) ในบรรทัดแรกผู้ประพันธ์ใช้เทคนิค Whole Tone Scale หมายถึงบันไดเสียงที่ ประกอบไปด้วยโน้ต 6 ตัว ห่างกัน 1 เสียงเต็มหรือเป็นระยะคู่ 2 เมเจอร์ เป็นรูปแบบในการประพันธ์และมีการพัฒนาแนวทำนองต่างๆ ช่วงต้น เพลงนี้จะรู้สึกได้ถึงทาบหรือซ้อนกันของแนวทำนองที่เริ่มจากความเบาไปหาความดังและมีการเร่งจังหวะขึ้นเล็กน้อยเพื่อเข้าไปหาโน้ตตัว สูงสุดของประโยคเพลง ในช่วงนี้มีประโยคเพลงที่ถามตอบกันเปรียบเทียบเหมือนการบรรยายเรื่องราว ผู้ประพันธ์ได้เขียนกำกับไว้ว่า Lento molto sostenuto หมายถึงให้ผู้บรรเลงเล่นในอัตราจังหวะที่ช้าและเล่นให้ยาวหรือเต็มค่าของตัวโน้ตมากกว่าปกติเล็กน้อย

ภาพประกอบที่ 2 Eugene Ysaye : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 2-11

ในช่วงนี้เป็นช่วง Introduction ผู้ประพันธ์มีการเปลี่ยนเครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time signature) จากในตอนต้นบทเพลงที่เป็น 4/4 เป็น 5/4 เห็นได้ว่าผู้ประพันธ์ต้องการเปลี่ยนอัตราจังหวะเพื่อเป็นการสร้างความไม่สม่ำเสมอของจังหวะและมีการใช้เทคนิคการเล่นคู่เสียงของไวโอลิน (Double Stop) ที่ต่อเนื่องกันตลอดในช่วงนี้ สามารถแบ่งประโยคเพลงที่ถามตอบกันได้อย่างชัดเจน ผู้ประพันธ์มีการพัฒนาแนวทำนองโดยการเริ่มจากโน้ตตัวเบ็ดชั้นเดียวเข้าไปหาโน้ต 3 พยางค์และเข้าไปหาโน้ตตัวเบ็ด 2 ชั้นโดยใช้หลักในการประพันธ์ของ Whole tone scale และ Dissonances ทบกันเป็นชั้น ๆ มากขึ้น มีความเข้มของเสียงเพิ่มมากขึ้นมากกว่าต้นเพลง ผู้ประพันธ์เขียนกำกับไว้ Molto moderato quasi lento หมายถึง ให้ผู้บรรเลงเล่นในจังหวะที่เร็วปานกลางแต่ไม่เร็วมากเกินไป

ภาพประกอบที่ 3 Eugene Ysaye : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 12-27

ทำนองแรก (Theme 1) ถูกนำเสนอโดยใช้โมทีฟ (Motif) ของโน้ต 3 พยางค์ในบันไดเสียง D ไมเนอร์ อัตราจังหวะ 3/8 ผู้ประพันธ์นำเสนอโดยใช้เทคนิคการเล่นคู่เสียงของไวโอลิน (Double stop) ที่ต่อเนื่องกัน ผู้ประพันธ์เขียนกำกับไว้ว่า All in Tempo giusto e con bravura หมายถึงให้ผู้บรรเลงเล่นตามจังหวะอย่างเคร่งครัดด้วยเทคนิคการเล่นดนตรีในขั้นสูง ต่อมาจะสังเกตได้ว่าในช่วงทำนองหลักนี้เราสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประโยค ผู้ประพันธ์มีการพัฒนาแนวทำนองเพื่อไม่ให้ซ้ำกับประโยคแรกโดยการแปร (Variation) เป็นเทคนิคที่นำการซ้ำมาดัดแปลง แต่ยังคงรักษาของเดิมไว้โดยการแปรลักษณะจังหวะ เสียงประสาน และสีสันทันของเสียง ในช่วงนี้ผู้ประพันธ์มีการใช้โน้ตประดับที่เรียกว่า มอร์ดนต์ (Mordent) เพื่อเพิ่มสีสันและชีวิตชีวาให้กับแนวทำนอง ในตอนท้ายของท่อนนี้มีการใช้ลักษณะของเคเดนซ์เปิด (Half cadence) ทำให้มีลักษณะของเสียงที่ค้างอยู่ และเป็นสัญญาณว่าเพลงจะต้องดำเนินต่อไป การฝึกซ้อมในช่วงนี้ผู้แสดงควรเข้าใจลักษณะจังหวะที่ถูกต้อง โดยเริ่มฝึกซ้อมการสีคู่เสียงของไวโอลิน (Double stop) ด้วยจังหวะที่ช้าไปหาเร็วและควรคำนึงถึงลักษณะของจังหวะและระดับเสียงที่ถูกต้อง นอกจากนั้นให้ผู้แสดงคำนึงถึงการเชื่อมต่อของแต่ละคู่เสียงให้มีคุณภาพของเสียงที่ดีรวมไปถึงการใช้คันชักที่เหมาะสมและความสัมพันธ์กันระหว่างมือซ้ายกับมือขวา ผู้แสดงไม่ควรเอียงคันทักษะมากเกินไปในช่วงนี้แต่ควรใช้คันชักให้เต็มสัดส่วนของคันทักษะ เพื่อคุณภาพของเสียงที่ดีและง่ายต่อการเล่นโน้ตในลักษณะดังกล่าวเป็นต้น

ภาพประกอบที่ 4 Eugene Ysaie : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 28-37

หลังจากนั้นผู้ประพันธ์มีการพัฒนาและแปรทำนองที่ครั้งที่ 1 (Variation 1) ยังคงใช้โมทีฟ (Motif) ที่เป็นโน้ต 3 พยางค์อยู่เช่นเคย แต่ผู้ประพันธ์มีการเปลี่ยนความเข้มของเสียง (Dynamic) ที่เบาลงจากทำนองแรกที่นำเสนอเพื่อให้ในช่วงนี้มีแนวทำนองที่ผ่อนคลายลงและรู้ถึงความแตกต่างของทำนองแรก (Theme 1) กับการแปรทำนองครั้งที่ 1 (Variation 1) นอกจากนั้นมีการเคลื่อนไหวแนวทำนองในช่วงนี้เป็นแบบการเคลื่อนไหวแนวทำนองสองแนวแบบสวนทาง (Contrary motion)

ภาพประกอบที่ 5 Eugene Ysaye : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 38-43

ทำนองแรกถูกนำกลับมาพัฒนาอีกครั้ง ในช่วงสั้นๆ เป็นการแปรทำนองครึ่งสอง (variation 2) อยู่ในบันไดเสียงหลัก D ไมเนอร์ ผู้ประพันธ์มีการพัฒนาแนวทำนองโดยใช้ลักษณะโน้ตที่เป็น 3 พยางค์ที่มีจังหวะที่เหมือนเดิมแต่มีการเปลี่ยนเสียงประสานและในตอนท้ายของประโยคเพลง นอกจากนั้นผู้ประพันธ์ใช้เคเดนซ์เปิด (Half Cadence) เพื่อให้ความรู้สึกว่ายังไม่จบบทเพลง

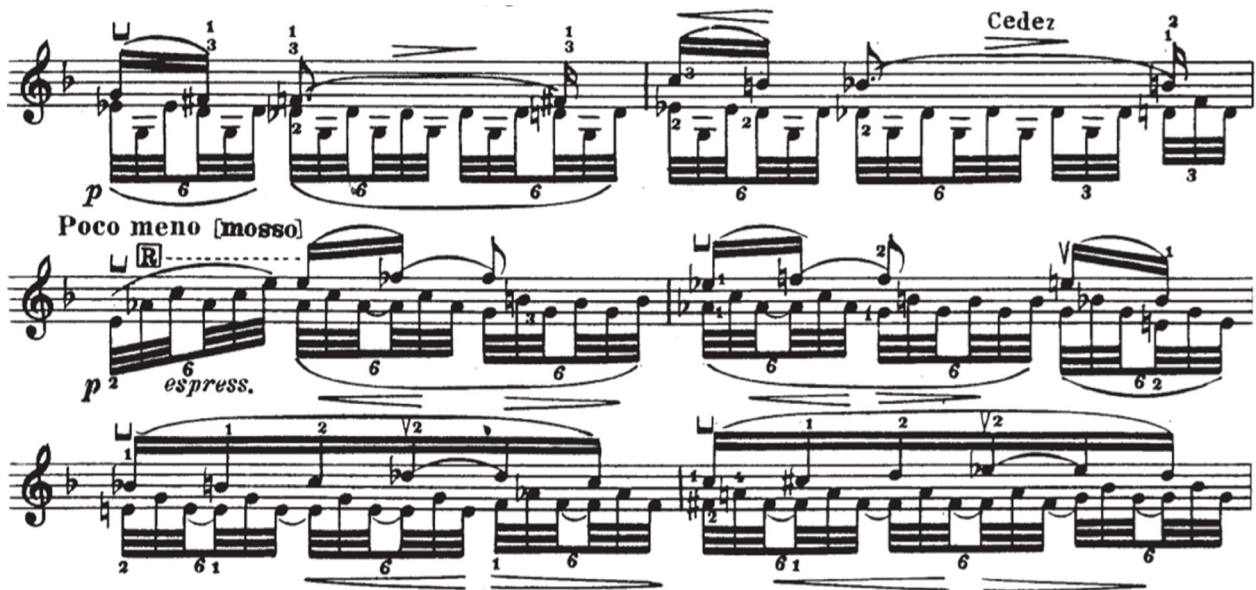
ภาพประกอบที่ 6 Eugene Ysaye : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 44-55

ในช่วงนี้ผู้ประพันธ์ได้เสนอการแปรทำนองใหม่ที่สาม (Variation 3) ที่มีลักษณะโน้ตแบบโครมาติก (Chromatic note) และโน้ตที่มีลักษณะเป็นการกระจายคอร์ดหรืออาร์เปจโจ (Arpeggio) ที่มีทิศทางขึ้นลง โดยผู้ประพันธ์เขียนกำกับไว้ว่า dolce หมายถึง ให้ผู้บรรเลงเล่นโดยไพเราะอ่อนหวานทำให้ความเข้มของเสียง (Dynamic) ในช่วงนี้มีลักษณะที่เบาและแตกต่างจากทำนองที่นำเสนอในตอนแรก ในส่วนนี้ยังมีคำศัพท์ที่น่าสนใจคือ calmato หมายถึงให้ผู้บรรเลงเล่นแนวทำนองแบบสงบและเรียบๆ ให้มากที่สุด การเล่นในช่วงนี้ผู้แสดงควรฝึกลักษณะของเทคนิคการสืข้ามสาย (Cross String) ให้มีมุมของคันชักให้น้อยที่สุดในการเปลี่ยนสายเพื่อให้เกิดความเรียบของทำนองตามที่ผู้ประพันธ์กำหนด และควรใช้ลักษณะของคันชักที่เหมาะสมคือ ในช่วงกลางคันชัก ผู้แสดงเอียงคันชักไปหาสายต่อไปก่อนเสมอจะทำให้การบรรเลงใน

ลักษณะการสีข้ามสายมีความเรียบมากยิ่งขึ้นและควรคำนึงถึงคุณภาพของเสียงที่ดี การฝึกซ้อมการเล่นโน้ตในลักษณะนี้ผู้แสดงควรแบ่งวรรคตอนของประโยคเพลงให้มีความเหมาะสมและควรแยกฝึกซ้อมที่ละประโยคโดยเริ่มจากจังหวะที่ช้าก่อนเสมอ เพื่อให้ผู้แสดงจดจำระดับเสียงและการเคลื่อนที่ของโน้ตที่ถูกต้องจากนั้นจึงเพิ่มจังหวะให้เร็วขึ้นตามที่ผู้แสดงต้องการ

ภาพประกอบที่ 7 Eugene Ysaye : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 56-68

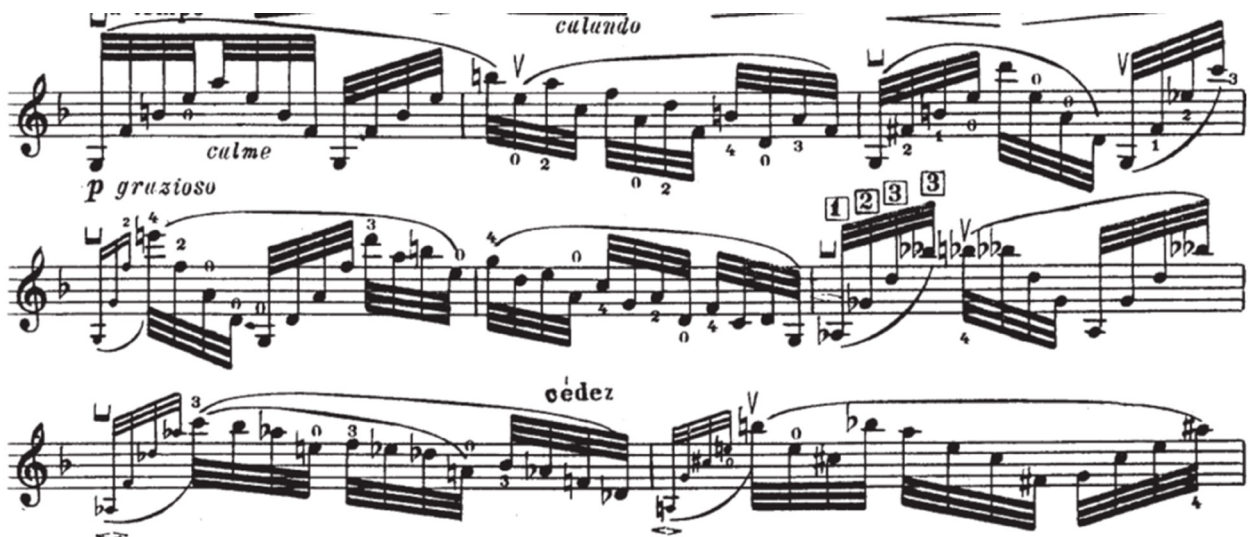
ผู้ประพันธ์นำเสนอการแปรในครั้งที่สี่ (Variation 4) โดยใช้เทคนิคการเล่นคู่สายของไวโอลิน (Double stop) ในส่วนโน้ตที่เป็น 3 พยางค์และสังเกตได้ว่าผู้ประพันธ์มีการพัฒนาทำนองโดยการใช่มุขีฟองโน้ต 3 พยางค์ที่ซ้อนกัน 2 แนวเสียง ซึ่งมีแนวทำนองที่สลับไปมาในแนวเสียงบนและแนวเสียงล่าง การเล่นโน้ตในลักษณะนี้ผู้บรรเลงต้องดึงทำนองหลักให้เด่นออกมามากกว่าทำนองประสานให้ได้ ผู้บรรเลงควรทั้งน้ำหนักของคันชักในสายที่ต่ำกว่าให้มากกว่าสายที่สูงกว่าเพื่อให้เสียงทำนองหลักออกมาชัดเจนมากยิ่งขึ้นเปรียบเทียบคือ ทั้งน้ำหนักที่สายต่ำ 60 เปอร์เซ็นต์และสายที่สูงกว่า 40 เปอร์เซ็นต์ และควรฝึกซ้อมโดยเริ่มจากจังหวะที่ช้ามาก ๆ และควรคำนึงถึงการเชื่อมต่อของตัวโน้ตและการเชื่อมต่อของเสียงให้มากที่สุด

ภาพประกอบที่ 8 Eugene Ysaie : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 69-75

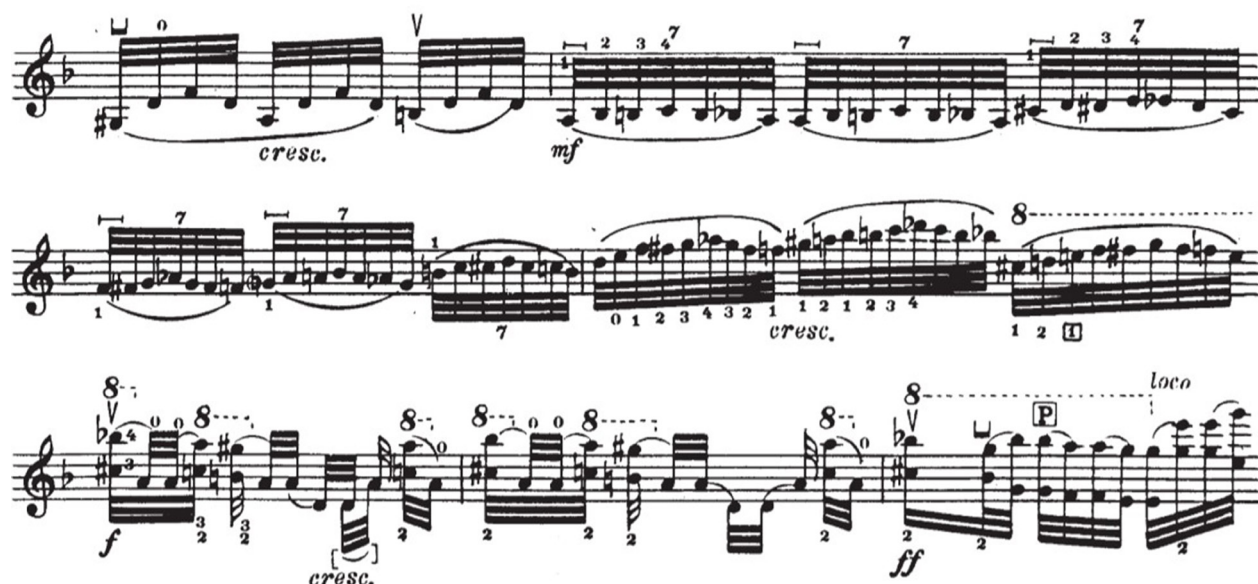
ผู้ประพันธ์นำเสนอการแปรทำนองในครั้งที่ห้า (Variation 5) โดยใช้ลักษณะการเล่นคู่สายเป็นทำนองหลักสลับกับการเล่นโน้ตตัวเดียวที่เป็นทำนองประสาน และมีการพัฒนาทำนองโดยใช้โน้ตตัวเบ็ด 3 ชั้น ในช่วงนี้มีความเข้มของเสียง (Dynamic) ที่เบา ผู้ประพันธ์เขียนคำศัพท์กำกับไว้คือ Poco meno e grazioso หมายถึงให้ผู้บรรเลงเล่นทำนองนี้อย่างสง่างามและมีเสน่ห์ ผู้บรรเลงควรใช้คันชักให้เต็มคันชักและเล่นให้เสียงต่อเนื่องกันมากที่สุด

ภาพประกอบที่ 9 Eugene Ysaie : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 76-90

ช่วงนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอการแปรทำนองครั้งที่หก (Variation 6) ผู้ประพันธ์ได้ใช้เทคนิคการกระจายคอร์ด (Arpeggiando) ในโน้ตตัวเบ็ด 3 ชั้น ผู้บรรเลงควรฝึกซ้อมในช่วงนี้โดยการขยายอัตราส่วนโน้ตให้เป็นตัวเบ็ดสองชั้นหรือชั้นเดียว และควรเริ่มฝึกซ้อมในอัตราจังหวะที่ช้าไปหาเร็วและควรคำนึงถึงคุณภาพของเสียงที่ดี นอกจากนั้นผู้ประพันธ์มีการนำโมทีฟ (Motif) ในส่วนของ Introduction ที่เป็นลักษณะส่วนโน้ตเป็น 5 พยางค์มาพัฒนาให้เป็นลักษณะส่วนโน้ตที่เป็น 7 พยางค์ ที่มีทิศทางจากโน้ตที่ต่ำไปสูง ในส่วนนี้ผู้บรรเลงควรฝึกซ้อมช่วงนี้ในจังหวะที่ช้าไปหาเร็ว และเล่นโน้ตในลักษณะที่เป็น 7 พยางค์ให้มีลักษณะความยาวที่เท่ากันทุกตัว

ภาพประกอบที่ 10 Eugene Ysaie : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 91-96

ช่วงห้องหมายเลข 91-95 เป็นช่วงที่เชื่อมต่อแนวทำนอง (Bridge) เพื่อนำเข้าไปหาทำนองหลักที่กลับมาในครั้งสุดท้ายก่อนที่จะถึง
ท่อนสรุป (Coda) ผู้ประพันธ์ได้นำทำนองหลักมาพัฒนาโดยเล่นโน้ตคู่เสียงที่สูงจะสังเกตได้ว่าจะมีทำนองหลักซ่อนอยู่ในช่วงนี้ในแนวเสียงบน
สุด และผู้ประพันธ์ได้พัฒนาแนวทำนองต่อโดยการเล่นคู่สาย (Double Stop) ขึ้นคู่ 10 ในห้องที่ 93-94 ซึ่งเป็นขึ้นคู่ผสมที่ห่างกันมาก ผู้บรรเลง
ต้องซ้อมช่วงนี้ให้ชำนาญที่สุดและให้ถอยนิ้วโป้งลงไปอยู่ใต้สะพานของไวโอลินให้พอประมาณเพื่อที่จะทำให้รูปมือมีองศาความกว้างและสามารถ
ถ่างนิ้วชี้กับนิ้วก้อยได้ในระยะคู่ 10 ของไวโอลินได้ง่ายยิ่งขึ้น การฝึกซ้อมในลักษณะการเล่นโน้ตของคู่ 10 ผู้แสดงควรฝึกซ้อมทีละคู่อย่างช้าๆ
โดยคำนึงถึงคุณภาพเสียงที่ดี ผู้แสดงควรใช้ลักษณะของการถอยนิ้วชี้ลงมาหาโน้ตหรือเสียงที่ถูกต้องมากกว่าการยัดนิ้วก้อยไปหาโน้ตหรือเสียง
ที่ถูกต้องจะทำให้ผู้แสดงเล่นในช่วงนี้ได้ดียิ่งขึ้น หลังจากที่คุณแสดงมีความเข้าใจถึงลักษณะการใช้นิ้วและทิศทางของทำนองมากยิ่งขึ้นแล้วให้
ผู้แสดงคำนึงถึงความต่อเนื่องของโน้ตแต่ละตัวให้มากที่สุดและรวมถึงการต่อเนื่องในแต่ละประโยคของบทเพลงเช่นกัน

ภาพประกอบที่ 11 Eugene Ysaie : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 97-105

ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอการแปรทำนองครั้งสุดท้าย (Variation 7) บันไดเสียง D ไมเนอร์ ที่มีทำนองคล้ายกันกับทำนองแรกแต่ ในช่วงนี้ผู้ประพันธ์มีการพัฒนาแนวทำนองและเสียงประสานโดยการเปลี่ยนแนวทำนองจากไมเนอร์เป็นเมเจอร์ในประโยคเพลงที่สอง ในตอนท้ายประโยคผู้ประพันธ์ใช้เคเดนซ์แบบเปิด (Half Cadence) และมีการใช้โน้ตประดับที่เรียกว่า มอร์ดนต์ (Mordent) เพื่อเพิ่มสีสันให้กับเคเดนซ์ (Cadence)

ภาพประกอบที่ 12 Eugene Ysaie : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 106-111

ช่วงนี้เป็นส่วนของบทสรุป (Coda) ผู้ประพันธ์ได้พัฒนาแนวทำนองโดยใช้โน้ตตัวเข้บิต 3 ชั้นที่เริ่มจากขึ้นคู่เสียงที่แคบจนไปขึ้นคู่เสียงที่กว้างโดยใช้โครมาติกสเกล (Chromatic scale) ในแนวทำนองบน ส่วนแนวล่างผู้ประพันธ์ใช้เทคนิคของเสียงค้าง (Pedal Tone) ด้วยอัตราจังหวะที่เร็ว Tempo poco vivo e ben marcato หมายถึง ให้ผู้บรรเลงเร่งด้วยจังหวะที่เร็วและมีชีวิตชีวา ร่าเริงโดยใช้เน้นเสียงแนวที่เคลื่อนที่ให้ดังกว่าโน้ตตัวข้างเคียงเล็กน้อย

ภาพประกอบที่ 13 Eugene Ysaie : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 112-117

ผู้ประพันธ์มีการใช้เทคนิคของการกระจายเสียง (Arpeggiando) การเล่นทำนองในรูปแบบของอาร์เปจโจ (Arpeggio) โดยการเปลี่ยนอัตราจังหวะ (Time signature) เป็น 3/8 ในช่วงนี้ผู้บรรเลงควรฝึกซ้อมกับเครื่องกำหนดจังหวะ (Metronome) โดยเริ่มจากจังหวะที่ช้าไปหาเร็ว ผู้ประพันธ์เขียนกำกับว่า Più mosso หมายถึงให้ผู้บรรเลงเคลื่อนไหวมากขึ้นและเร่งจังหวะให้เร็วขึ้น

ภาพประกอบที่ 14 Eugene Ysaie : Violin Sonata no.3 in D minor, Op.27 ห้องที่ 118-126

ผู้ประพันธ์มีการนำเสนอทำนองหลักในตอนใกล้ที่จะจบของบทเพลงและมีการพัฒนาทำนองรวมไปถึงสี่ส้นของบทเพลงที่น่าตื่นเต้น โดยการเล่นคู่เสียงของไวโอลิน (Double stop) คู่ 10 โดยมีอัตราจังหวะที่รวดเร็วและเร่งขึ้นไปจนจบบทเพลงและใช้เคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์ (Perfect authentic cadence)

วิธีการฝึกซ้อมบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข

บทเพลงนี้เป็นเพลงที่อยู่ในยุคศตวรรษที่ 20 ผู้บรรเลงควรศึกษาประวัติของผู้ประพันธ์และประวัติของบทเพลงเพื่อเป็นข้อมูลต่อการตีความโดยภาพรวมของบทเพลงทั้งหมด นอกจากนั้นผู้บรรเลงควรศึกษาเทคนิคที่ใช้ในการประพันธ์และคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้ประพันธ์ได้เขียนกำกับไว้ในบทเพลง สิ่งนี้จะเป็นส่วนหนึ่งเพื่อให้ผู้บรรเลงได้เข้าใจถึงแนวคิดของผู้ประพันธ์ว่าต้องการที่จะสื่อสารถึงสิ่งใดในการประพันธ์บทเพลงดังกล่าว ผู้บรรเลงควรหาเหตุและผลที่เกิดขึ้นจากการมองภาพรวมทั้งหมดของบทเพลง สิ่งที่เขาหาไม่ได้ในการตีความบทเพลงคือการวิเคราะห์บทเพลงอย่างละเอียดในทุกแง่มุมและทุกมิติของดนตรีเป็นอีกหนึ่งกุญแจสำคัญในการตีความบทเพลง

การฝึกซ้อมบทเพลงนี้ผู้บรรเลงควรฝึกซ้อมไล่บันไดเสียง D เมเจอร์และไมเนอร์ทั้งสองแบบก่อนฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ และควรฝึกแบบฝึกหัดที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการเล่นคู่สาย โดยใช้แบบฝึกของ Kreutzer 42 Etudes และ Rode 24 Caprices ในบทที่ 23 เพื่อเตรียมตัวและสร้างเทคนิคในการเล่นบทเพลงนี้ นอกจากนั้นควรฝึกแบบฝึกหัดของ Sevcik For Violin ในบทของการเล่นโน้ตที่มีลักษณะเป็นคู่ 10 เพื่อเพิ่มความแข็งแรงของกำลังข้อมนิ้วและพัฒนาเทคนิคการกดนิ้วควบสองสาย (Double Stop) ให้แม่นยำของเสียงมากยิ่งขึ้นเพื่อพร้อมที่จะบรรเลงบทเพลงนี้

วิธีการฝึกซ้อมของบทเพลงนี้ผู้แสดงควรแยกฝึกซ้อมทีละประโยค โดยเริ่มจากจังหวะที่ช้าเพื่อให้แน่ใจถึงระดับเสียงที่ถูกต้องและมีคุณภาพของเสียงมากที่สุด และจึงนำประโยคที่ฝึกซ้อมนั้นมาประกอบกันเป็นท่อนจนขยายเป็นบทเพลงโดยคำนึงถึงเคเดนซ์ (Cadence) หรือประโยคเพลงเป็นหลัก (Phrase) การฝึกซ้อมในแต่ละประโยคนั้นผู้แสดงควรฝึกซ้อมไปพร้อมกับการจดจำโน้ตรวมไปถึงตำแหน่งของรูปมือให้ได้และควรคำนึงถึงการเชื่อมต่อของแต่ละตัวโน้ตให้มากที่สุด ปัญหาของบทเพลงนี้เนื่องจากบทเพลงนี้มีลักษณะของเทคนิคการกดนิ้วควบสองสาย (Double Stop) อยู่มากผู้แสดงควรแยกฝึกซ้อมทีละตัวโน้ตเพื่อให้แน่ใจในระดับเสียงที่ถูกต้องและเพิ่มความเร็วขึ้นตามทีผู้แสดงสามารถบังคับระดับเสียงที่ดีได้ นอกจากเทคนิคการสีกุสายนั้ยังมีเทคนิคการสีกุสายนัยแบบต่อเนื่องที่มีลักษณะจังหวะที่ค่อนข้างเร็ว การฝึกซ้อมในเทคนิคดังกล่าวผู้แสดงควรเริ่มฝึกซ้อมจากจังหวะที่ช้าและพยายามกดนิ้วในลักษณะเดียวกันกับการเล่นคอร์ดของไวโอลิน ดังนั้นผู้แสดงจึงไม่ควรยกนิ้วออกจากสายเพราะจะทำให้เล่นยากมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นผู้แสดงควรผ่อนน้ำหนักของแขนทั้งสองข้างลงให้รู้สึกผ่อนคลายพอสมควรและควรฝึกซ้อมโดยสังเกตเวลาที่เปลี่ยนสายให้มุมของคันชักเอียงเข้าไปหาสายหรือโน้ตตัวต่อไปเสมอเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องมากที่สุด ปัญหาต่อไปคือเทคนิคการเล่นโน้ตคู่ 10 เป็นขั้นคู่ผสมที่ห่างกันมาก ผู้แสดงควรแยกซ้อมทีละคู่ให้ชำนาญที่สุดและจึงเพิ่มความเร็วขึ้นโดยคำนึงถึงคุณภาพเสียงที่ตีรวมไปถึงระดับเสียงที่ถูกต้อง เทคนิคการสีกุสายนัยคู่ 10 นั้นให้ผู้แสดงถอยนิ้วโป้งลงไปอยู่ใต้สะพานของไวโอลินให้พอประมาณเพื่อที่จะให้รูปมือมีองศาความกว้างและสามารถถ่างนิ้วซีกกับนิ้วก้อยได้ในระยะคู่ 10 ของไวโอลินได้ง่ายยิ่งขึ้น นอกจากนั้นการเล่นโน้ตที่มีลักษณะการสีกุสายนัยที่ต้องถ่างนิ้ว ผู้แสดงควรใช้ลักษณะของการถอยนิ้วซีกลงมาหาโน้ตหรือเสียงที่ถูกต้องมากกว่าการยัดนิ้วก้อยไปหาโน้ตหรือเสียงที่ถูกต้อง

บทสรุปและคำแนะนำ บทสรุป

วิทยานิพนธ์การแสดงเดี่ยวไวโอลินนี้ ผู้แสดงได้ค้นคว้าและศึกษาหาข้อมูลจากที่ต่างๆ เพื่อนำมาสนับสนุนการแสดงทั้งการศึกษาด้านประวัติและเนื้อหาของบทเพลง ประวัติของผู้ประพันธ์และผลงานอื่นๆ เนื้อหาทั่วไปเกี่ยวกับบทเพลงที่แสดง การทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทเพลง การศึกษาด้านทฤษฎีและสังคีตลักษณ์ของบทเพลง การวิเคราะห์แนวความคิดของผู้ประพันธ์ องค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดทิศทางของการเตรียมตัวการฝึกซ้อมและการแสดง ซึ่งทำให้ผู้แสดงได้รับความรู้จากการศึกษาและที่สำคัญที่สุดคือ การที่ผู้แสดงสามารถถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ให้กับนักดนตรีรุ่นต่อไปได้

ผู้แสดงหวังไว้เสมอว่าการที่ผู้แสดงเข้ารับการศึกษาในระดับปริญญาโทนั้น จะช่วยพัฒนาความรู้และศักยภาพของผู้แสดง เพื่อที่จะนำสิ่งเหล่านั้นไปพัฒนาให้วงการดนตรีของเมืองไทยได้มีมาตรฐานสากล เนื่องจากผู้แสดงเห็นว่ายังมีนักเรียนรุ่นใหม่ที่มีความสามารถทัดเทียมต่างประเทศอีกหลายคน แต่ยังขาดผู้สอนที่มีความรู้ความชำนาญอย่างแท้จริง หากเขาเหล่านั้นได้มีโอกาสศึกษาอย่างถูกต้องเหมาะสม ก็จะทำให้มีฝีมือทัดเทียมกับประเทศอื่นๆ

คำแนะนำ

จากการศึกษาวิจัย ผู้แสดงควรประเมินความสามารถของตนเองก่อนที่จะคัดเลือกบทเพลงที่นำมาใช้แสดง จากนั้นจึงวางแผนกับการฝึกซ้อมให้เหมาะสมกับช่วงเวลา ผู้แสดงควรฝึกซ้อมบันไดเสียงและแบบฝึกหัดต่าง ๆ ของไวโอลินเป็นประจำ เพื่อช่วยในเรื่องเทคนิคของการบรรเลงบทเพลงให้ดีขึ้น นอกจากนี้ควรศึกษาและวิเคราะห์บทเพลงในแนวไวโอลินและแนวเปียโนอย่างละเอียด เพื่อที่จะช่วยทำให้เข้าใจบทเพลงมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้แสดงควรหาโอกาสแสดงบทเพลงที่จะใช้แสดงก่อนการแสดงจริง เพื่อเป็นการซ้อมใหญ่และหาข้อบกพร่องของตนเอง และนำมาฝึกซ้อมและแก้ไขในส่วนผิดพลาด ก่อนการแสดง 1 สัปดาห์ ผู้แสดงไม่ควรฝึกซ้อมหนักมากเกินไปเพราะจะทำให้ร่างกายแบกรับความตึงเครียดมากเกินไปส่งผลให้การแสดงอาจจะไม่สมบูรณ์เต็มที่

บรรณานุกรม

- ณัชชา พันธุ์เจริญ. *พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เกษกรวรรต, 2552.
- _____. *สังคีตลักษณ์และการวิเคราะห์*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เกษกรวรรต. 2552.
- _____. *ทฤษฎีดนตรี*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2552.
- ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร. *การประพันธ์เพลงร่วมสมัย*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2552.
- ศศิ พงศ์สรายุทธ. *ดนตรีตะวันตกยุคกลางและยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2556.
- _____. *ดนตรีตะวันตกยุคบาโรกและยุคคลาสสิก*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2553.